

TOT L'AMOR QUE NOMÉS UNA MARE SAP DONAR

Ana Noguera

Des que, fa nou anys, va nèixer la meua filla, no he tornat a dormir tota una nit seguida. A vegades és ella qui em crida perquè somia, té por, se sent sola, té set o pipí, com tots els xiquets. Quan no em crida, sóc jo qui es desperta i, de puntetes, sense fer soroll, m'acoste a la seua habitació per sentir com respira; em fique al seu llit, li faig un bes, m'arrupesc al seu costat intentant transmetre-li seguretat quan en realitat és ella qui m'està protegint. La seua placidesa quan dorm em tranquil·litza tant que alleuja les tensions, els nervis i les preocupacions.

Vaig preparar el meu embaràs a consciència. Volia gaudir-ne al límit. Tenia la meua faena, els meus estudis, la meua parella, i l'edat oportuna perquè el meu sentiment maternal m'esclatara per tots els porus. Per fi, vaig aconseguir controlar l'angoixa de la responsabilitat, els nervis de donar a llum, i l'enorme dificultat de ser mare i educar. A mesura que la meua xiqueta anava creixent dins de mi em sentia més i més important. Caminava com si surara; fins i tot les nàusees tenien un toc màgic. El meu cos canviava per deixar lloc a la meua filla mentre la meua ment ordenava en casellers les noves prioritats de la meua vida.

A mesura que la panxa anava creixent-me augmentava la meua autoestima; en canvi, no sentia el mateix suport social al meu nou estat més enllà de cedir-me el lloc en l'autobús quan les meues cames ja estaven infladíssimes i jo a punt de parir. Mirades càlides, complaents, condescendents. Sembla que una dona embarassada ja no està capacitada per a les tasques professionals. Ser mare és contraproduent per a la competitivitat, l'economia, l'eficàcia i la duresa professional. Esperava una catifa roja per on passara, que em miraren amb admiració, perquè donar a llum per a mi era moltíssim més que un simple fet biològic que fan les femelles.

Llavors, vaig entendre bé la llosa educativa que hem carregat al llarg de la història. Ser mare és un fet tan normal que és el que la societat espera de mi: per a això havia estat educada. És «culturalment correcte». Vaig buscar en la filosofia, des d'Aristòtil a Confuci, a Nietzsche, Molière, Sant Agustí o el mateix Kant, pare de la racionalitat,

per descobrir com s'havien travat els rols de l'home i de la dona. «La virtut de la dona és una virtut bella, la del sexe masculí, noble. La dona evita el mal no per injust sinó per lleig. Res de deure, res de necessitat, res d'obligació» (Kant). A l'home li correspon la raó, la justícia, la *res publica*; nosaltres tenim assignada la tasca pacient de la cura de la casa: el sentiment i «les nostres labors», com així s'ha conegut durant anys en aquesta cultura.

Des que sóc mare, els dies han duplicat les 24 hores i l'eficàcia ha adquirit doble rellevància. Així va començar la meua generació a carregar amb la doble tasca, el sentiment de culpa i l'alta responsabilitat. Encara arrosseguem dèficits d'igualtat: la dona espanyola guanya un 28% menys que l'home; per cada home que abandona el seu lloc de faena per raons familiars ho fan 27 dones; o

el 83% de persones que cuiden un dependent és dona. I així un llarg etcètera de discriminació social que s'ha combatut legislativament però que falta superar socialment.

La societat no es fa responsable de la maternitat. Ni tan sols en els casos extrems. Cada tres segons mor un xiquet menor de cinc anys per causes tan evitables com la fam. I cada tres segons hi ha una mare que es queda amb els braços buits i impotents. La societat s'agita, protesta, però en in comptables ocasions mira cap a una altra banda, no se sent responsable d'aquesta conseqüència tan tràgica. En canvi, es permet interferir moralment i legalment sobre les decisions individuals de la dona quan decideix no ser mare o interrompre el seu embaràs. Qui està legitimat per a obligar a acceptar una maternitat no desitjada?

Però cada dona que camina i fa un pas avant ho fa per totes. Per mi ho van fer totes aquelles que van lluitar políticament i socialment des de qualsevol trinxera feminista. I jo ho faré també per la meua filla. Perquè ella siga mare demà sense haver de fer renúncies: des de la seua independència econòmica, des de la seua autonomia, des del seu criteri personal, i amb tot l'amor que només una mare sap donar. ☺

☺

Ana Noguera. Diputada autonòmica PSPV-PSOE.

«LA SOCIETAT NO ES FA RESPONSABLE DE LA MATERNITAT. EN CANVI, ES PERMET INTERFERIR MORALMENT I LEGALMENT SOBRE LES DECISIONS INDIVIDUALS DE LA DONA»